

תיק מס': 2058/11

בית המשפט הצבאי ביהודה

בפני כב' השופט: רס"ן אתי אדר

(באישורם ב"כ עוזר מיכאל אביטן)

נגד

הנאשם: באשם מוחמד עבד אלרחמאן תמיימי ת.ז. 959225640 / שב"ס - נוכח
 (באישורם ב"כ עוזר מיכאל אביטן - נוכח)

רמ"שิต: רב"ט דנייאל אסלן
 מתרגם: רב"ט ויאם עבד

תאריך הדיון: 12/03/14, כי באדר תשע"ב

מהלך הדיון

בית המשפט מזהה את הנאשם.

הנאשם מצהיר כי מייצג אותו עוזר מיכאל אביטן - נוכח

תוב"ץ: אבקש להשלים בקירה את סיכוןיו שהוגשו בכתב.

מדובר בתיק פשוט שמדובר במילויים מופיעים בכתב החיזוקים הנוספים הקיימים בתיק ואף ההפלוות. לטעמה של הטענה גם עניינו של שותפו של הנאשם, נאג'י תמיימי, מהזוה תוספת ראיותית ואף ניתן לראות בה אמרת חזק, שקבילה והוגשה לבימה"ש בהסקמה. לטעמה של הטענה, עניינו של נאג'י תמיימי עולה מיד סיוע וכאשר אנו מתיחסים לעברות הסטה ובוחנים את העבירה ואת יסודותיה באזרור, אנו רואים כי אנו נדרשים לשני ריבאים של דעת קהל, מיהו אותו דעת קהל שהושפע והאפשרות לפגיעה בשלום הציבור כתוצאה מעשה ההסתה. ראשית, יודגש כי בעניינו דעת הקהל היא אותן צעירים שהיו משתתפים בתחילת התהלהקה שקטה לכורה, שתוצאותיה היו ברורות וידועות, ומכאן אני מפנה לאמרתו המשטרתית של עד תביעה מס' 21, איסלאם תמיימי, שהוא מפורשות כי כאשר התהלהקה הייתה מוגעה בסמוך לכוח הצבאי, אז היו מתחלים הנוכחים ביידי אבנים לעבר כוחות הצבא. יודגש כי דברים אלו מחזקים בכך TABUA 24 ועד תביעה 3 ו-5, כאשר עד תביעה מס' 24 מוסר כי עוד טרם התהלהקה, הלכורה שקטה, תודרכו הנוכחים לכדי יהודים אבנים וחולקו לקבוצות שכל קבוצה תפקדיה ברור. ולכן אין ספק כי במלול הריאות, אנו מוצאים את דעת הקהל כייסוד שnochesh בעבירה בעניינו. אשר לאפשרות לפגיעה בשלום הציבור, שהרי ברור כי ממעשו של הנאשם האינהרנטיות של יהודים האבנים מקיים חשש לפגיעה בשלום הציבור, שכן אין מדובר בקרים בעלמא, אלא מדובר בקרים קונקרטיות שמכוונות צעירים ליידי אבנים לעבר כוחות הצבא. ואשר בוחנים את היסודות הנפשי, הדרוש הוא המחשבה הפלילית. אין ספק כי הוא נמצא כחלק ממעשו של הנאשם ואף המודעות הנדרשת כאשר הנאשם ידע שבכך שהוא שולח את הצעירים לעבר הצבא, ואף מכווין אותם ואף אלו מגעים ומדווחים לו את יהודים האבנים לעבר הצבא, בהחלט עליה מכואן המודעות הנדרשת. לטעמה של הטענה, מדובר בעבירות מראית שהוצעו בפני ביהם"ש. הטענה תבקש מביהם"ש לעשות בראיות וביסוד העובדתי הוללה מראית שהוצעו בפני ביהם"ש. הטענה תבקש מהרchromה שמס' אפנה לעדי' הקש לעניינו של אזיב אבו רחמה, ולענינו של עבדאללה אבו רחמה שם אפנה לעדי' 1947/10+2114/10, שם במקורה דומה לעניינו כאשר הנאשמים הסתו

וארגו קבוצות לידי אבנים בכפר בילען עבר חיליל צה"ל, גם בעניינים בהמ"ש מצא מעובדות דומות בעניינו כי יסודות העבירה הנדרשות להסתה ונטילת חלק בתהליכיות ללא רישון. מחומר הריאות ומכתב האישום עולה כי הנאש ביחיד עם שוטפו החזיאו תהליכיות מרכז הCAF, לעבר היציאה של הCAF. בדומה לעניין בCAF מרכיב ההסתה קיים בעניינו בכך שהנאש בתדרוך טרם התבלה הסית את הערים לידי אבנים לעבר כוחות צה"ל, כאשר התבלה הייתה מתפזרת את אותם הערים הנאש היה מכוען. אנו לא רואים סתירה וחיפוי בין העבירות של ההסתה לעבירת השידול לידי אבנים. לטעמה של התביעה עצם דבריו של הנאש, בין תחילת ההגנה ובין במלחכה, מקיימים את דרישות החקלא, בודאי ובודאי את הפגיעה בשלום הציבור ואת הסכנה הנשכפת לו, אשר פרט האישום החמישי אנו חושבים שהעובדות מספקות להרשעה ובהחלט מקומות את הדרישת למצוות הוראה של רשות הצבא להתייצב במקום ובמועד.

לכן, נבקש להרשייע את הנאש בעבירות המוחשות לו בכתב האישום.

סגור מסכים: במשפט זה ביהמ"ש וכולנו נחשפנו עדויות רבות, גם של כביכול המפללים, גם של גובה האמור. התמונה שמצטירת מקריאת העדויות היא בכל זאת חלקית, כאשר רק צפיה בשתי הקלטות, ולפחות קריית התמלילים תגלה ביהמ"ש תמונה מזועת של איך משטרת ישראל האמונה על ביצוע החוק, חוקת שני ילדים בני 14 ו-15 בצוות דורסנית, בלתי חוקית, בלתי הגונה, תוך הפרה של כל כללי החוקה, גם בעניין בගרים וגם בעניין קטינים. התמונה המצטירת היא שמלכתילה נתנו הרשות לחקרתם של שני הקטינים "חביבות" חריגה, הן מבחינת הפרט החוק בזמנן החוקה, הן מבחינת ההתקשרות להוציאו ולאנוס את שני המפללים האלה למסור את הגנסה המוחלת והן מבחינה זו שזה התקה היחיד, כך אנו למדנו מעוד התביעה שילה, שימ"ר שיי נטל בו את המושכות, חקר בו באופן חריג, כאשר לא מתפרקדו והוא לא נהוג לחקור ותיקים כאלה בהזעתו של שילה. אנו נבקש להוכיח כי ה叙述 היחיד לכך היה שמלכתילה, מראש, לפניו שמעו את הגרסה של שני הקטינים, סומנה מטרה כפי שאמר שילה לטפל בהפרת הסדר באופן מסיבי, לעקו אותה מהשורש והפרשנות היחידה לכך בהינתן העובדה שהתחנה לא חקרה עשרות מיידי אבנים, לא המשיכה לחקרו אפילו אחד ודומה אחריו התקה הזה, הפרשות היחידה שנותרה שמהקירה הזאת ברגע שהועברה לתחנה ימ"ר סומו את המיטים כביכול. הינו שיש מסויתים, הינו ששני הקטינים הם אלו שיפללו אותם ורלכו על שיש מסיתים, שיש גודדים, שום דבר. לכן, אין האם לאוותה תחנת שילה ניתנה הנבואה, והם ידעו מראש שהתקה הזה שיגע אליו, בו ייחשו המסיתים והוא ישמש תיק מפתח לטיפול שורי, לטיפול במסיתים ובמנוע של כביכול הפרט הסדר.

כתב האישום הוא זה שמנגיד את זירות המחלוקת. אנו חיים לפי כתב האישום מטיל על התביעה הנטול להוכיח מעבר לספק סביר שאותו הנאש היה (סעיף קטן 1 בפרט אישום ראשון) "הנאש היה אחראי, מסוית ומוציא לפועל של הפרות הסדר והגנות אלימות", זה גדר המחלוקות ואת זה הייתה התביעה צריכה להוכיח. את זה שהנאש חילק את הCAF לגרודים ולקבוצות האלה, 10 גודדים, צבא שלם ונתן לכל גודוד תפקיד מסוים. שהנאש דיווח והכוון באמצעות הטלפון את אותם גודדים ואת זה שהוא מעשה פיקד ולירק את כל הפרות הסדר, בכתב, הוא היה המנעו לכל ההגנות, זאת הגרסה האמיתית של התביעה.

למעשה עיקר ראיותיה של התביעה הם אמרותיהם של שני קטינים, מועתכם ואיסלאם. אלה שתי הריאות העיקריות. אם שתיהן נופלות, אז נופל התקיק. אני הייתי רוצה לפתח הפון, להתחיל במבחנים המשפטיים לפי סעיף 10 א'. סעיף 10 א' מאפשר קבלת ראייה ממפליל לפי תנאים מסוימים, אין לנו טענה לגבי התקיימות תנאי הקבילות, האמורות קבילות. אבל, סעיף קטן ג' מורה שביהמ"ש יוכל להעדיף את האמרה על עדות העד, אם ראה לעשות כן לפי נסיבות העניין. הוא נותן דוגמאות מה הן נסיבות העניין, לרבות "נסיבות מתן האמרה, הריאות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט, אותן בבוao לבדוק אם להעדיף את האמרה על העדות, האם ראיות האמורות פסקו". על ביהמ"ש לבחון בבואה לבדוק אם להעדיף את האמרה על העדות, האם ראיות האמורות הuala לממן אמון, גם לפי נסיבות הגביה, גם לפי אותן האמת, הון בזוז האמורות והן בעדים בכלל העדים מסביב. בפסק דין ת"פ ביהמ"ש מחוזי ירושלים 915/07, נדון עניין דומה של שני קטינים שהפלילו נשים בהפרות סדר. ביהמ"ש אומר שם כשהוא מסרב לקבל את האמורות ופסק הדין הזה מאד חשוב לעניינו, שם היו עוד פגמים, לא היה רישום מדויק של האמורות, אבל המכנה המשותף בודאי עוזר ומתוודה מבחן שאפשר ליחס אותם מכוח קל וחומר בעניינו. מ笪ט מפסק הדין. מגיש לביהמ"ש את פסק הדין ועוד פסק דין לגבי יישום המבחןים של 10 א', 2264/91. גם קדמי מתייחס לזה, מגיש לביהמ"ש את הדין הרלוונטי. זה המבחן שהתוודה ההחלטה, 10 א', הקבילות לחוזה והמשקל לחוזה.

יש לבחון איך יישום המבחןים משפיע על התוצאה מבקרה שלו.

1 אתächst במועצם. תחילת עיר שכל טענה שהتبיעה לא הביאה שום ראייה להפריך אותה היא
 2 בבחינות עובדה מוכחת. הتبיעה לא הביאה כל ראייה להסביר לנו את נסיבות המעוצר של העדים
 3 הקטיננס. את "השינה הארכית" שישנו שני הקטיננסים מזמן מעברים ועד לחקירה, لكن בנקודה זו לא
 4 יכולה להיות מחלוקת באשר לשעות השינה שקיבלו. הקטיננסים גם טוענו שקיבלו מכות בזמן
 5 המעוצר ושיכסו את עיניהם. להלן העבודות המשותפות לשני הקטיננסים. שניהם נעקרו באמצעות
 6 הלילה, שניהם הוכו בזמן מעברים, חוסר שינה בהם שינה ממה מעברים ועד לתחלת חקירותם
 7 ופה אצינו כי בתור אב לילדיים קטיננסים, חוסר שינה ביל מעבר ובלי חקירות, אפילו לחציليل ולא
 8 לילה שלם, הוא עינוי של ממש ואי אפשר לזלז בזוה. גם אנשים בגירום ולא רק קטיננסים. אנשים
 9 שלא ישנו מותים לשון, זה צורך בסיסי של האדם ושלילת הצורך הזה מהו עינוי והעתולות
 10 ואף אינה מותרת לפי פסיקת ביהם"ש העலין. ביהם"ש אמר רק אם יש צורך אמיתי אפשר לעשות
 11 את הדבר הזה. פה לא היה צורך כי מניין השינה לא נועדה למטרת חקירה. בפרק הזמן הזה הם
 12 לא נחקרו. זה סתם היה התאזרות לפה הנהול. שניהם מגיעים ומבלים בין 5-4 שעות בחקירה
 13 כשהם עדיין לא ישנו. אני חשב שכבר פה יש סימן שלאה וקריאת חמורים ביזור על המשקל
 14 שאפשר לסתם לאמרות. סימני השאלה האלה הופכים לטמיין קרייה אדומים כשנעבור את תוכן
 15 העדות. שניהם לא אווע"ז. בשום שלב ובשותם דרכ' אי אפשר להצדיק שני קטיננסים שנחקרו על
 16 ידיוו אבניהם מוצאים נגד אחד מהם מניין מפגש, והשני סתום לא נותנים לו לראות עוו"ז. גם אם
 17 הייתה הוראה חוקית למניין המפגש, היא מעוררת סימן שלאה מה היה כל כך חשוב בתיק הזה
 18 שעשיתם דבר כזה חריג. פה אני מקשר את זה עם סימון המטרה מראש בחקירה. בכל מקרה,
 19 חוקיות מניעת המפגש אינה פוטרת את ביהם"ש הנכבד מלבדוק איזה פגעה גרמה בזוכותיו של
 20 הקטין כתוצאה מאותה מניעה.

21 אתײַחַס למועדצם. מועצם, בן 15 בזמן מעוצרו, לא הווזה כדין. אני פירטתי את הכל בסיכומים
 22 הכתובים ואתײַחַס לדברים העיקריים. בתחלת החקירה נאמר לו "לטובתך, לטובתך, כהה אני
 23 אומר עדייף לך לדבר אמת, אתה קטין וביהם"ש יתחשב...". העד עוד לא פצה פה וכבר שלוו אותו
 24 על האחראים על האירועים. זאת לא אזהרה. לקטין בתנאים האלה במעוצר הזה, שנעוצר באישון
 25 לילה, נחבל, נאזק וכוסטו עינויו, "לטובתך" היא לא מילה תמיימה. כולנו מכורים ילדים בני 14-15,
 26 ילדים פלسطينים לא שונים מכל ילד שאינו מכירם. אחרי כמה דקות, צועקים, "אם תשקר, אם
 27 לא תאמיר את האמת זה יכול לפגוע לך...", רק בדקה ה-36 מופיע נוסח כמעט נורמלי של
 28 האזהרה, "עכשו כל מה שתאמר אתה לא חייב לומר שום דבר, אם אתה רוצה לשקר תשקר, אם
 29 אתה רוצה לומר את האמת תאמר". מועצם אומר "הנה אני מדבר". ככלומר עכשו כבר אי אפשר
 30 לתכנן מה שנחרט בראשו של הקטין, שהוא חייב לומר, שהוא חייב לדבר. הראייה שמועדצם הוא
 31 קולט מהזהירה דבר אחד שכבר נחרט לו בראש, והוא לא מבין בכלל, לא הוסבר לו שהוא יכול
 32 לשtopic אלא הוסבר לו להפץ, שהוא חייב לדבר. אמרות הדברים בדקה ה-36 לא משנה את מה
 33 שהוא כבר הפנים. אפשר לראות בצלום החקירה את העיפורות של הקטין. בחינות אותן העיפורות
 34 מגלת שהייתה בפני החוקרים תמונה שאפשר להעתלם ממנה, שהאיש הזה השבר כלי, הוא
 35 היה מת לישון. נכון לא קם על רגלו ואמר "הפסקה אני חולק לישון", ולפי עדויות העדים
 36 ליה הם חיכו. מה כן קרה, בדקה 1:30: "אני מצטער לא ישנתי" אומר הקטין. וזה הם אומרים לו
 37 "קדימה בו נגמר במחירות..." ומניח את ראש על השולחן. זה היה במחצית החקירה. הנחקר
 38 היה למשה כליל להפללה שקרית. שקרית של הנאים. כל יום שישי קם ועשה תהולכות. במחוזי אמרו שצעקות
 39 שכפר שמפקיעים לו אדמות, כפר קטן, כל يوم ישנו קם ועשה תהולכות. במחוזי אמרו שצעקות
 40 זה לא מקובל. פה יש לנו את היישנות, את הצעקות שביהם"ש יכול להתרשם מהם.

41 אתײַחַס עכשו לפיטוי, הדרכה והפחדה.

42 אי אפשר להעתלם מהעובדת שבשני המקרים נתנו לנחקרים תחושה ששוקלים לשחרר אותם, זה
 43 היה שקרי ולא הייתה כוונה לשחרר אותם. אני לא ראיתי קטין אחד שהוא כביכול מודה בזירות
 44 אבנים שמחזיקים אותם. אני מצטט איז נעלנו ופינו את הנחקר גם באמצעות ניצול העיפורות שלו
 45 והמצוקה שלו וגם ברמיזה והבטחות שהוא לשחררו. הדברים חווורים על עצם לאורך החקירה.
 46 זאת חקירה דורסנית, זו חקירה של לדודס את הנחקר וכמה קל לעשות זאת זה כאשר יש לנו 3 או
 47 4 חוקרים עם שאלות שלא פוסקו ועם שאלות שלא נונטים לנחקר לענות עליהם. מפנה לשורה
 48 לתוכה. מכך מכוונים לו מילים לפה. זה נעשה כדי להתאים את דברי מועצתם לדברים שמסר
 49 אייסלאם, אבל הוא לא סיפק את הסחוורה. בשורה 934 לתAMIL של מועצתם שואלים על האחריות
 50 של באסם על הקבוצה. הרבה מהדברים המהותיים לא מופיעים באמרה הכתובה. האמרה
 51 שבאסם ווועפם אמרו לצעריהם לרדרת לתהולכות היהיטה עדות שמיעה לפני הפרק הזה בדרכי
 52 הקטין. מפנה לשורה 977 לתAMIL. שם לאחר שהוא אולץ לאשר שיש גודדים הוא נשאל לאיזה
 53 גודד הוא משתיך. מדובר שם דזוקא עליה שאין התארכנות של גודדים. מפנה לשורה 2552
 54 לתAMIL. שם הדברים מבולבלים והוא מבין מה הם רוצים ממנה. הוא מנסה מצד אחד לרצות את
 55 החוקרים ומצד שני לא לש��ע בשקרים אבל הוא לא מצליח לעמוד. זה יכול להיות שיעור איזה
 56

אפשר לדرس אנשים בחקירה. יש קטיעים שלא הוכנו באמרה. כל ההכחשות וכל האמירות שלא נדרשו לזרוק אבויים ושהוא בכלל לא נכון בימי ישן, כל הדברים האלה לא נרשמו והם פולסים את העדות שלו.

עבור לעניינו של אילם. כל אדם סביר וכל ראייה הגונה לא מתחכמת תביא למסקנה שאנחנו אס לא הוכנו מעיל לטפק סביר, לפחות עורנו טפק בעונת הגונה של אילם הובטה להשתחרר אם יפליל את באס ונאגי. זה מאד פשוט חשבו. כמובן גם לו לא נתנו לישון והוא הוכח וכל אותן דברים שציינתי לגבי מועצתם בעניין הזה. בדקה 25:09:00 כשודד לא החלה החקירה ועוד לא הוזהר, ככה נפתחת החקירה. ארנון ומה שמתעסקים עם המחשב ואז אילמים מסוים מקום "בטוח שרוצים לשחרר אותנו" משה מצבע על המשך "הנה מקום העבודה" הם לא מותיחסים לשאלה. שום דבר. אפילו לא אמרו לו "אולו, נראה", זה אומר שני דברים. מאחר ובהקלטה לא ריאינו שום דבר על שחרור לפניו המשפט הזה, זה מוכיח מעבר לכל טפק כי מישחו דיבר אותו בנושא שחרור. הוא לא שואל "אתם רוצים לשחרר אותנו?", כלומר שזאת שאלת שהוא יום אותה, הוא שואל "בتوוך שרוצים לשחרר אותנו כמו שאמרתם לי?", ככלומר הוא מנסה לוודא מהهو שהוא בין אותו קודם. העובדה שהם מתורחקים מזה כמו ממש כאלו לא שמעו, זה "מפלי" את החוקרים שהם עשו את הדבר הזה שאמ לא כן הם היו עוניים לו ואומרים לו שמה שהוא אומר לא נכון, אבל לא היה להם אומץ כי יידעו שיפתחו תיבת פנדורה ולכך. אילם לא מיותר ולאחר דקה שוב "בטוח שאתה משחררים אותנו?", משה "חכה", אילם "היום יש לי מבחן..." כאן הגיעו אבל אמרו לו "חכה", ככלומר הם לא שללו את ההבנה שלו ואת ההבטחה שניתנה לו. אי אפשר להתחש. אי אפשר למחוק את זה מהתAMIL. אם היה לנו טפק, ממשיך אילם עוד שתי שורות וושאל אם הוא יכול לראות התמונות, לא ברור מאיפה הוא שואל זאת ועלה שהוא יודע שאמורות להיות תמונות. גם פה לא שואלים אותו כי כולם היו חלק במצוינה הזאת. אם אני אומר למישחו "מתי תיתן לי את השבחתת" אם הוא לא הבטיח הוא ישאל "מה הבטחתת?" במרקחה הזאת לא שאלו על איזה תמונות הוא מדבר. ההיגיון הפשט לא יכול שלא לחול בחדר החקירה וכן אם הם מתעלמים מזה סימן שהם היו מודעים למזימה והיו מודעים לכך שהובטה לו להשתחרר. את הדבר הזה הם לא יכולים להודיע. מבחן איסלאם עס ההבטחה שהייתה לו בחו', אינישאללה זה בערבית זה כראיה שכן. הם לא שוללים לו את זה, הם לא אומרים לו "אתה תגידי את האמת זה לא קשור לשחרור ולהקירה שלך", כהה צריך להסביר ליד קטן. הם משאירים את ההבטחה ואת התקווה בלבו ולא בצד. שואלים את אילם בדקה 15:47 אם ישתה תה, הוא אמר ששתה, ושואלים אותו איפה הוא אומר שבמקומות החקירה. אם נזכר לזה את עדותו של ג'לאל מילום 01/08/00 עמוד 7 שורה 4 שמי שמכין תה לחוקרים הוא אחד החוקרים, הרי הוכח כבר שהוא מפגש ביניהם, מה היה במפגש הזה כבר הוכנו בשאלות של אילם בחקירה המצלמת לבני השחרור שלו והתמונות. גם יש לנו ראייה חותכת שדווח עס אילם על שחרור. דבר איתנו על תמונות והוא כבר שתה תה לפני החקירה. מי שמכין תה זה החוקרים, כל זה לא משאיר לנו שום ברירה. אם הוא משאיר הנטול עליו זה לעורר טפק. מספיק לי לעורר טפק סביר, וזה בוודאי מעורר טפק סביר.

שאלנו את ג'לאל בחקירה שלו איך ידע על מה לחקור את אילם ואת מועצתם. הוא לא ידע לתת תשובה. ברור לנו שהייה תשאל זה דבר נורמלי. אתה לא הוכיח שחויר את הפרשיה הזאת, קיבלת פעם ראשונה עזרה בפרשיה איך אתה יודע על מה לחקור אותו בדיסקים רואים את התנועות של ג'לאל בחקירה. בדקה 50 כשחוקרה בעיצומה, הוא עוד לא סיים את החקירה, ג'לאל עושה סימן של אגרוף. אחרי 4 דקות מרǐים את הידיים ב擢ה פראית וצעק "הדףוקים" ושוב עושה אגרוף. אח"כ עשה תנועת קראטה וסתירה על הפנים. האס צרך מעבר לזה, מעבר למופיע האימים הזה, שביעיני קטן מבוהל עצקו עליון, לא ישן... האס צרך יותר מזה כדי להבהיר אותו אמי יוצאה מכוון יצא מכך נקודה, שמה שمبהייל ילדי ערבי יוציא מבהיל גם ילדי יהודי.ليلדי ערבי אין עיר יותר עבה ובورو לנו כבני אדם ולא צרך חוות דעת ומומחים שכ התנועות אלה ונוכחות החוקר יש להם ייעוד, תוצאותם ידועה ואין לומר שהם פטולים אך לא השפיעו על הקטין ושלא הוכח קשר סיבתי. אי אפשר להרחיק את המשפט הפלילי עד כדי כך מהאמת הפשוטה, מדברים בניין אדים יודעים אותם, שבנסיבות אלה גם מבוגר היה נבחל והסימנים האלה מובנים בכל השפות. אלה אויומים, זאת הפעם, זאת יצירה של אוורה מאימת, לא סתם צעקות, אלא יש מה מופיע איים של ממש. את הכל אני אומר בנסיבות מבטטו של הקטין הזה גנטיבות האלה, כשהוא כבר הוכח בעת מעצרו. יש גם קטיעים מתוודים שבהם רואים שאילם מטען כמעט מוחוט מתחומות מחוסר شيئا. מפנה לשורה 33-34 והלאה, זה הי דוגמא לחקירה. איך אפשר בחקירה שאתה קורא אותה ולא נחקר בה לאבד את הצפון, מש בחקירה דורסנית, בחקירה של צריך שאלות בלי לתת לנחקר אפשרות להשיב, איך אפשר לשבור את נפשו ולערער אותו, כל נחקר ולא רק קטן.

אילם שיגידו הפה ושהה אפילו מוכח את האmittות כי אמרו לו לומר את האמת. אני לא אתווכת

עם הטענה הזאת. אנו כעוייד יודעים ליתג' כל טענה מופרכת ככל שתהיה. החוקרים לא בחלו בהפרה של כל הכללים, אפילו האזהרה כשם חוקרים קטן, לא מבוגר, לא הרבה ולא פשוטה מותקתקת אלא קטן שנחקר על ידיי אבנים. لأن יכולו להרחק נכת בעיריות חמורות יותר.

אפשר לראות בסיכון ובחקירה, חקירה דורסנית, בלתי הגונה, מדrica, שמים בפיו של הנחקר את התשובות. חוסר שינה ועיפויות גם הבדלים וקטעים שלא נרשמו בכלל אמרה. אמרות מפורשות על זה שלא היו זרייקות אבנים, שלפחות הופכות את האמרה של איסלאם מלאת סתיירות. פירטתי את הדברים בסיכון הכתובים. חוקרים אותו על ההוראות שקיבל. איסלאם אמר בערך בדקה 10: 1. כשהתהלך מגעה לחילילים יש הסכמה בין הצערים כשותחים לסגת מהצעיריים. בשורה 36 באמרה של איסלאם זה נכתב בצורה אחרת. ואז שואלים אותו בשעה 22: 2. איזה הוראות הוא נתן להם, על שם נאג'י, הוא מדבר על דגלים שאמרו להם לשים, לרדת לתהלהקה. ואז שואלים אותו האם הורו על זרייקת אבנים כשהוא כבר נתן את התשובה. איסלאם אומר "לא", פשוט שחזור על גבי לבן. גם הדבר הזה לא מופיע באמרה הכתובת.

לטענתי הגרסה בחקירה של איסלאם היא גרסה שקרית, לא הגיונית, מלאת סתיירות ולא לבסט עלייה נמצא כי היא גם מבולבלת. בדקה 25: 00 מתברר שהיא גם של עד שלא היה נכון בימי שישי. שאלו אותו על ימי שישי, ואז הוא אמר שבימי שישי הוא לא רוגל והוא גם מכחיש שורך אבנים ביום שישי. בדקה 00: 06: 02 שבו איסלאם אומר שמדובר מטיית אותם. ואז שאלו אותו מי מסית את מועצתם והוא ענה שבاسم נאג'י.

אליה שתי העדויות העיקריות. יש גם את עוזי תמיימי.

לגביו עוזי תמיימי. אין ספק שעוזי תמיימי היה נכון בתחילתה של תהלוכה ביום 01/11/07, על הוא נחקר, הודה והורשע. זאת הנסיבות היחידות שלו. באמרה מיום 01/11/09 הוא אומר את גרסת החוקרים, שבاسم ונאגי הם המסייעים ושגדודים וכו'. אין מתחילה אחת שנעוצר בתחילתה איך הצליח לפצח את המבנה הסודי והמחתרתי הזה של גדודים. שוגם לאנשי הצבא לקח מספר שבועות לפצח את זה. אין הוא הצליח בשתי דקות לתפוס את מה שהצבא וצלמים לא הצלחו לתפוס במקרה שכבודות? ככה גם העידו כל החילילים. באמרה האחורה שלו שאלו אותו אם באסם ונאגי היו בהפגנה האחורה ביום 01/11/07, הוא אומר שהוא לא ראה אותם ולא יודע מה תפקדים וspark פעם אחת היה שם. אם נותר ספק אז הוא כבר איננו כמשמעותם על דף הנסיבות מהחולילנד ובו רואים שביום 01/07 באסם לא היה בcpf. אזכיר כי הגרסה של עד ההגנה בעניין הזה הייתה אמונה, עקבית ובודאי צריך לסתוך אליה יותר מהפלתו של עוזי.

עומר דאר איוב, שואלים אותו על דברי איסלאם אחיו בנוגע לגודדים ולהסתה. שואלים אותו כיצד באסם ונאגי מדריכים את המפגינים להתעמת עם הצבא ולורך אבנים, ואז הוא משיב שאין להם קשר לכך. הוא אומר שכשאנשים לבד מתחילה יורי גז מתרחשת המהומה, זה בעמוד 5. הודיעתו של עומר דאר איוב מזוכה ולא מפלילה.

בנוגע לחיילים שהיעדו והוא בשיטת. מדובר בתהליכי לגיטימיות. שלושתם אמרו "תהלוכה לגיטימית" לכבר הראוי. לפני שהיא מגיעה, בצייפה שהיא תמשיך לשם, אין מציגים להם צו שטח סגור. מזה למדים כי הצבא אישר את התהליכי האלה, והוא לא פיזר אותם אלא בנקודה מסוימת, שמעבר לה הוא לא רצה שהיא תמשיך. לכן, מה יורד העניין של ארגון תהליכי בלתי חוקיות או השתתפות בהם ב��ע הזה. אם צריך מעבר, לא הוכח טוב האדמות, עליו בוצעה התהלוכה, אני רשאי להתהלך באדמה שלי הפרטית איך שאני רוצה. האישורים נדרשים כמשמעותם בשטח ציבורי ולא הביאו שום ראייה לך, גם לא הובאה ראייה על מספר המשתתפים. זה שהיה עשוות מיידי אבנים והופרחו מספרים כלפי, זה לא אומר שכולם היו חלק מההתהלך. יכול להיות שההתהלך הייתה 9 אנשים וברגע שהחלה הזרע האבנים אז הטרפו הנופשים. מעודותיהם למדנו שיש צלמים. מעודתו של בוגנים למדנו שהוא מצלם שרותם לא מאות בכל הפגנה. למדנו גם שיש סרטוי ויידאו. למדנו שבאסם היה בהישג יד, היו מתקרבים אליו, שומעים אותו מדבר בטלפון, הוא לא היה עם מסכה ווישב בבנקוק. אם ההנחה של כתוב האישום נכונה, הינו צריכים לשמעו שהו אף פעם לא דבר בטלפון כדי לתת פקדות מול החיילים ולידם. הבעייה היא שכח החיילים שהיו לא יודעים ערבית. אף שהו ווישרו שיש חיילים דוברי ערבית, זה פשוט היה כל כך דמיוני לבקש ממשוחו לעקוב אחריו ולבדוק מה הוא אומר. אם יש חששות ורגשות יכולו לבדוק לוודא. אני לא מדבר על האזנות סתר, הזנת סתר אי אפשר לעשות ביום שישי כי יש חשש שהוא נותן פקדות? צילום של באסם בהפגנה, כשהוא נותן פקדות עם הידיים מוכחות נונן אותן לצבא זה, אין תמונה? אפילו תמונה שלו בהפגנה אין. יש הרשות, יש עדויות סבירה בלתי אמינות בעליל. אני לא מאמין שהחיל יבוא עכשו עם עדויות הפגנות שהשתתף בהן ויזכר באורך פלא את זה שבאסם דבר בטלפון ומיד היה זרייקות אבנים. מזה עוז להסביר שהטלפון היה קשור לזריקות האבנים. זו עדות סבירה מובהקת ונוחש. החיילים מדברים על הרשות אבל זה לא מתאים למשפט פלילי.

1 הטענה כטענה את באסם באחת ההזדמנויות הם קיבלו מטה יידי אבניים לא רגיל גם המסקנה
2 ממנה היא עדות סבירה.

3 גורנשטיין הסביר איך השתכנע כי הנאשם מפקד הצבא, עמוד 10 לפרטוקול מיום 11/11/23 שורה
4 24. הדברים שלו שם לא מוכחים כי באסם פיקד על האנשים.

5 כל הראיות שלא הובילו הן חשובות יותר מהראיות שהובילו. אם כצבא כל יום בהפגנות, עם
6 צלמים, עם חיילים, עם דוחות מעצר, עם צפיפות, עם צילומי ווידיאו מרוחק, עם כל האמצעים
7 שיש לצבאי, אתה לא מashiג טביעה נעל של הנאשם בתהלה הזאת זה אומר שככל הסיפור הזה הוא
8 שטויות. אני לא מעלה על דעתך. אני לא איש צבא, אני משתמש בהיגיון פשוט. אני רואה שיש לך
9 צבא של זורקי אבניים ומפקד אחד שמכווין אותם ומפקד עליהם. אני לא אגיד שלעוצר את המפקד
10 חשוב יותר אבל זה חשוב באותו מידה. לא עשו שום ניסיון לעצור, לחזור את העד דו"ח פעללה
11 לגבי ההתרכחות. העובדה שהאמורות שלהם ניתנו מספר חדשניים לאחר מכן זה כמעט הופך את
12 העודות שלהם לכלי שני, שלא בהתאם לכל הראיה הטובה ביותר. יש חובה חוקית לתעד בזמן
13 אמיתי, ואם לא זה לא רק פוגע באמונות, יש בזה אפיו שהוא מעבר. מה פתאום נמנעת מلتעד
14 ועכשו אתה זכר את הכל. אם זה היה כל כך חשוב כדי לך שאתה זכר למה לא תיעידת אז?

15 באשר לדור ע אמר. כשראיתית את הדוח הרפואי שהציגו לך, ובו היה כתוב שהוא נפל ועיקם את
16 הרגל, אמרתי שלפעמים טועים גם ברישום יכול להיות שהוא צודק. אבל גם טעות זאת וגם
17 הצלום שלו שהציגו באותו יום שהוא נופל, וגם עדות העד חאלץ צבאותיו ועקבית
18 וגם העונדה שהחברי ציין רק את הפצעה הזאת בכתבה האישום ולא דובר על פציעות אחרות, ואת
19 כנראה הפצעה היחידה שהיא. אם חבריה היה רוצח לטען אחרת היה מביא יומן מבצעים ולא
20 את דור ע אמר. יומן מבצעים שיראה שבאותו מועד נפצעו חיילים נוספים. האם זה מעורר ספק
21 בעודות של העד? באותו יום, גם לפני עוזרת העד, הנאשם לא היה. لكن, החיל הזוה שיקר גם בזה
22 שהוא אמר שהוא ראה את הנאשם אז. דבר שיראה מופך על פניו. זה לא סביר לאחר שנה לזכור
23 שהוא ראה אותו בהפגנה באותו מועד.

24 מפנה לע"פ 53/177. שם לא מדובר על קטין, אבל יש התייחסות לחקירה דורסנית. מפנה לקדמי,
25 שם מדובר על אופן הציג שאלות לנחקר. שם מדובר שני חוקרם או יותר עומדים על הנחקר
26 בקצב המהלך אימים על כך אדם וכל שכן על הנחקר.

27 מפנה לשכروب טוענים כי מכוח ההלכה הזו, אין שום מניעה לפסול אמורה של מפליל, ולא רק של
28 אנשים. אפשר גם לפי 10 א', וגם לפי ישכروب לפסול את עדויות הקטיננס ולפחות אבל להיעזר
29 במבחןים שהציב ישכروب לגבי בחינת ההפולות של הקטיננס. המבחןים שם הם אופו השגת
30 הראיה שלא כדין, ויש בעניין שלנו פעולות רבות שלא כדין. מבחון ווסף שקבלת הראיה תפגע
31 בזכויות הנאש והתשובה לכך חייבת. מבחון משנה ווסף הוא אופי אי החקיקות וחומרתה, מה
32 יכול להיות יותר חמוץ מאופן חקירות הקטיננס ואי אזהרותם במקורה הזו. הנזק והתועלות
33 החברתיים למי קבלת הראיה. אם ביהם"ש לא יחנק את החוקרים בתוצאה בפועל. מפנה לשני
34 מקרים של ביהם"ש לעורורים שאומר שהתקיים לחוק הנעור חל, חוק שבמקרה זה לא כיבדו
35 אותו. אחד החוקרים אמר וזה לא נחנק זה לא קיים וזוו חוצפה לאחר הכרעות ביהם"ש
36 לעורורים. מגיש את ע"מ 2431/11 וע"מ 2683/11 של ביהם"ש לעורורים.

37 חזץ מהרבץ החוקרים עשו את הכול. מעצר באמצע הלילה, בלי נוכחות הורה במשטרת, בלי
38 שינה 9 שעות, בלי עוזרת, בלי אזהרה, בצעות, באיזומים, בתנוונות קראטה ואגروف, בהבטחות
39 שהוא מתישת וארכחה עם נחקרים קטיננס עיפויים למגרוי ורישום בלתי מדויק בעיליל. כל
40 זה בתחנתת ימ"ר שיי שלקחו עצם את התיק הזו כדי להראות איך מטפלים בהפרות סדר. מפנה
41 לחקרתו של שילה, שם אפשר לראות את הכוונה ואת דרך החקירה שלהם. מפנה לפרטוקול
42 מיום 12/01/29 של שילה עמוד 3. הוא מסביר מדוע העבירו את החקירה לים"ר שיי. אילו
43 אמצעים אפיו אזהרה הם לא יודעים. יש שתי דרכים להשיג את מטרותם מלווים קצת לתופעה או
44 ממעצרים מסיביים או מעצר המסתיתים והם בחרו במעצר המסתיתים. לפני מעצרים ואיסלאם לא
45 היה שום דבר, לא היה בدل ראייה על מסיתות.

46 באשר למחדלי חקירה, לא בדקו את האלבוי של הנאשם. לא עשו ניסיון להשיג את הטלפון של
47 הקורס בו השתתף, זה מוכיחה את חוסר תום הלב בחקירה וזה מוכיח ומצדיק את אי-שיתוף
48 הפעולה של הנאשם. מתחילה אין לנאים אמון בגלל דברים שעבר בעבר. לרשותו שהרגל שלו רעדה
49老子 היה להם זמן. ראיות שלא הובילו פועלות לרעת המאשימה כאילו הובילו והפריכו את הטענות.
50 איפה עשרה הגוזדים שטווענים שקיים. לא הביאו אותן. כגדול הטענה בנסיבות ההוכחה. אם
51 נאמר שנאים לחש באזונים של לשואה צערדים, אז יהיה לך מקסימום פוטנציאל של שלושה
52 צערדים להוכחה. אם הנאשם קים צבא של 10 גוזדים, בין 50-100 חיילים ומה指挥部 הזו עצרו 2
53 בלבד, למראות שהכפר הזו לא עני במעצרים, אז נשאלת השאלה איפה התאדה הצבא הזו. לא אני
54 שואל, אלא הצבא האמתי אמר לו שאלו את זה. אך ברחו מאייתנו 10 גוזדים ולא הצלחו להפליל

1
2
3
אף אחד. אם זה לא היה עצוב זה היה באמת מצחיק. התיק הזה נופל רק פה. זה סיפור שהוא בעצמו מופרך וזה מפריך אותו עוד יותר. תגוננה, הקלה או דו"ח פוליה מזמן אין אמרת מזמן אמת.

4
5
6
באשר לעבירה של ארגון ונטילת חלק בתהליכייה ללא רישויו, לפי עדויות החיללים הם אמרו תהליכייה לגיטימית עד שמתlications זריקות האבניים, ולטענתו הנאשם הוא לא חלק מזריקות האבניים ועד שלא זה התהליכייה חוקית.

7
באשר לשידול לידיינו חפצים, אני חוזר על הדברים שפירתי באשר לפרט האישום הראשון.
8
באשר לאי קיומם חובת התיעיבות אין הוראה חוקית. אני אישית מסרב לקבל הודעה על דיוונים
9
בטלפון, אבקש לקבל את זה בכתב. טלפון זו לא רואה חוקית. הנאשם שהחיללים ביקרו אצל כל
10
יוםיים היה יכול לחשוד שזו לא הוראה חוקית, כי אם היו רוצחים אותו הם מבוחנים בני בית אצלו
11
ויכלו לזמן בכתב. יימן למשטרה חייב להיות בכתב. כך גם בשב"כ. לא מצאנו התייחסות לגבי
12
האופן של הזימון, אבל ההיגיון אומר שהדברים לא אמורים להיות בשיחת טלפון ולפחות יש זכות
13
לזמן כזה לחשוד ולא לבוא. שיחת הטלפון הייתה ממספר חסוי. אם היה מספר אפשר היה
14
לחזור למספר זהה ולזוזה.

15
16
17
18
19
הפגמים באמירות האלה, לפחות באמרת איסלאם, דרוש חיזוק שמניגע כסיעוע ואין לנו. התביעה
אומרת שהנאים שיקר במשפטה בכך שהכחיש שהשתתף בהפוגנות. אין לנאים חובה להגיד אמת
במשפטה. הוא נזכיר על הסתמה לזריקת אבניים ולא השתתפות בתהליכייה. הוא השתתף בתהליכייה
וראה סרטים והשתתף בהרצאות, אין לו חובה לספר את זה. התובע אומר שבסתורו של חאלד
אולי מדובר בחיל אחר, אך הוא לא יכול לפטור את עצמו בכך אלא להביא משחו ממשי יותר.

20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
בסופו של דבר, בפנינו נאים שבאופן אמיץ ולא בהתאם לרוח הזמן והמקומות, גם ואמר "אני
מאמין בפעולות שלום, בפעולות לא אלימה". הוא אמר את זה פה ואומר את זה בכל מקומות. זה לא
דבר קל. הוא זומן לקורס זהה בתור איש שכזה. היום באים להעניש אותו על כך שהוא מি�יש
זכות בסיסית של כל אדם, תחת כל משטר, להבע את דעתנו נגד הפרה של זכויות. לא נתומך מי
צדוק, הוא רואה את זה כדי צדק. הוא לא זורק אבניים. הוא לא מניה מטענים. הוא לא יורה על
מחסומים. הוא עושה את זה לצורכי מכובדת ונעלית ביותר. לבוא היום עם בדלי ראיות שהושגו
תיק הפרת החוק כדי להפוך את הקורה וכדי להלביש על הנאשם את מה שהוא טוען בכל מקום
שהוא ההפוך מכך, זה פשוט לעשות עלול לאמת, לעשות עלול להוראות החוק ולנסות ולהלביש תיק
באופן פסול ולא חוקי. אבקש מביהם"ש לזכות את הנאים מכל העבירות. קשה לי עם התיק הזה.
לא רק בגל העדויות ושיטות החקירה, קשה לי בתיק זהה, כי למעשה אם תתקבל טענתנו,
מעשית שכרכנו יצא בהפסד. הנאים כבר ישב את התקופה שהושגה לשוטפו. זה נותן משקל נוסף
להגנה ולהшибות העקרוניות שניתן הנאים לניהול התיק הזה, לא כדי להשתחרר ולא כדי לסייע
את עניינו ולא כדי לחסוך עצמו את כל העינוי, לבוא ולכלת ולשםוע ולשבת שעות, אלא כדי
להוכיח את האמת שלו ולא להזוויח בדברים שקרים. צריך הרבה אומץ להגיד אולי פריארים כדי
לעשות זאת, אבל זאת להחליטו של הנאשם.

35
36
37
אמרתו של נאג'י, הודעתו במשפט ממשמעותה אפסית לפיה הפסיקה של העליון.
אבקש מביהם"ש לשקל את כל הדברים, לראות את ההקלות ולהפעיל את המבחנים כפי
שראינו בבייהם"ש המחייבי ולזכות את הנאים לחילטן ולו מחמת הספק.

38
39
40
באשר לבקשת בייהם"ש להתייחס ליסוד הקהל וuberitat ההיסטה, לטעמי קהל לא הוכח שמדובר מי
האנשים שהיו והם לא הובאו. אזכיר גם שבתווך כל ימי השישי, יש 7 כאלה שהוא בקורס ויש
עוד שבועיים שהוא היה בחו"ל.

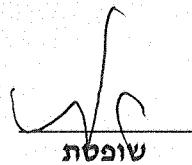
41
42
אני מגיש לביהם את הטיקום כתובים בצירוף שני דיסקים עם קטעי החקירה שאליהם אני
מפנה של איסלאם ומוציאים.

43
44
45
תובי"צ: אני מגיש את תמלול החקירה של איסלאם ושני דיסקים של החקירה של איסלאם. אני
העבר לביהם"ש דיסק אחד נוסף של מועצתם ודיסק אחד נוסף של עוזי.

46
47
סנגור: לגבי דור עמר, אני רק אגיש ליתר ביטחון את המכתב שחרור שלו שבו מתוארת הפגיעה.

החלטה

התיק נדחה למתן הכרעת דין במועד שיודיעו לצדדים.
ניתן והודיע היום, 14/03/12, בפומבי ובמעמד הצדדים.

שופטת

1
2
3
4
5
6
7